

vého podkladu sporu ke správnému právnímu závěru, že pohledávka z onoho obchodního spojení byla se žalovaným nově upravena ve smyslu § 1380 obč. zák. smírem. Dovolatel trvá na tom, že přes tento smír platí kratší promlčecí lhůty § 1486 čís. 1 obč. zák., ježto napořád jde o pohledávku za plnění v obchodním provozování bankovního závodu. Avšak již odvolací soud uvedl, že na pohledávky ze smíru nelze tento předpis vztahovati. Názoru tomu jest přisvědčiti. Nárok opírající se o nový právní důvod, nepodléhá již kratšímu promlčení, kterému snad podléhal nárok z původního právního důvodu, nýbrž promlčuje se podle § 1479 obč. zák. v obyčejné třicetileté lhůtě (srovnej rozh. čís. 8720 sb. n. s.). Zažalovaná pohledávka ze smíru nemůže již býti považována za pohledávku za dodání věcí, za provedení prací nebo za jinaká plnění v živnostenském, v kupeckém nebo v jinakém obchodním provozování a nepromlčuje se ve lhůtě § 1486 čís. 1 obč. zák. Není tedy námitka dovolatele opodstatněna. Za tohoto stavu věci nemusí se dovolací soud ani obíratí otázkou, co jest rozuměti jinakým plněním po rozumu § 1486 čís. 1 obč. zák., kterážto otázka byla předmětem posudku plenárního senátu tohoto nejvyššího soudu ze dne 9. října 1924, čís. 910/24, uveřejněného ve Věstníku min. sprav. ročník 1924 str. 185, zda vůbec k pohledávkám § 1486 čís. 1 obč. zák. patřila by původní pohledávka žalující banky za firmou N. & W., a zda pro věc má význam, že v debetním saldu jsou podle zásad o vedení běžného účtu zahrnuty i úroky a různé provise. Dovolatel tvrdí dále, že při smíru jednal jen o výši pohledávky a že se proto smír vztahuje jen na její výši. Tomu však odporuje obsah korespondence předložené dovolatelem. Podle dopisu z 21. března 1922 bylo jednáno o to, aby celá věc salda 108.304 Kč za bývalou firmou N. & W. byla se světa sprovedena, a v dopisu ze dne 7. srpna 1923 projevila žalobkyně ochotu zřící se všech nároků proti žalovanému a proti Bedřichu G-ovi, zaplatí-li žalovaný 15.000 Kč ve třech splátkách. Soudy nižších stolic správně dovodily, že v ujednání tří stejných lhůt po 5.000 Kč splatných dne 3. listopadu 1923, 2. ledna 1924 a 2. ledna 1925 nelze spatřovati ujednání anuit po rozumu § 1480 obč. zák. v novém doslovu, při nichž by platila tříletá lhůta promlčecí. Stačí v tomto směru odkázati na správné důvody napadených rozsudků.

Čís. 9636.

Od úmrtí zůstavitele do doby, kdy bude pozůstalost odevzdána dědici, jsou pozůstalostní věřitelé oprávněni domáhati se zaplacení pohledávek za zůstavitelem na pozůstalosti, nikoliv na dědici. Lhostejno, zda se dědic přihlásil k pozůstalosti s dobrodiním soupisu, či bez tohoto dobrodiní.

(Rozh. ze dne 8. února 1930, Rv I 729/29.)

Žalobu proti dědicům po Antonínu P-ovi o zaplacení pozůstalostní pohledávky procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil s tím, že se žaloba zamítá pro tentokráte. Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci shledává žalující strana v právním názoru odvolacího soudu, že se žalovaným nedostává pasivní oprávnění k žalobě proto, že zažalovaná pohledávka přísluší žalující pozůstalosti po Edmundu F-ovi proti pozůstalosti po Antonínu P-ovi, k níž se žalovaní přihlásili nepodmínečně za dědice, a že tato pozůstalost doposud žalovaným nebyla odevzdána. Názor odvolacího soudu jest však správný. Podle § 547 obč. zák. pohlíží se k pozůstalosti, než dědic přijme dědictví, jako kdyby ji měl v držení ještě zůstavitel; jakmile však dědic dědictví nastoupí, představuje co do pozůstalosti zůstavitele a oba pokládají se v ohledu na třetí osobu za touž osobu. V § 550 obč. zák. se praví, že se více dědiců ve příčině společného dědického práva považuje za jednu osobu. Z těchto zákonných ustanovení, jakož i z ustanovení §§ 548, 797, 801, 802, 821 obč. zák. plyne, že po úmrtí zůstavitele až do doby, kdy se pozůstalost dědici odevzdá, jest podmínem zůstavitelových práv a závazků pozůstalost, a že tento prozatímní stav končí odevzdáním pozůstalosti dědici. Před odevzdáním pozůstalosti, jakž tomu jest v souzeném případě, jest dlužníkem pozůstalostních věřitelů pozůstalost dosud nerozdělená, nikoliv dědic, který v pozůstalost jen vstoupil, a jsou proto věřitelé oprávněni požadovati uspokojení jen z pozůstalosti, nikoli také ze jmění dědiců. Při tom jest nerozhodné, zda se dědic přihlásil k dědictví s dobrodiním inventáře, či bez tohoto dobrodiní, poněvadž zákon, pokud se týče mezidobí až do odevzdání pozůstalosti, takového rozdílu nečiní. Zamítl-li tudíž odvolací soud aspoň pro tentokráte žalobu z důvodu, že žalovaným pozůstalost po Antonínu P-ovi, do níž zažalovaná pohledávka jako dluh patří, dosud nebyla odevzdána, posoudil věc po právní stránce správně. S uplatněným dovolacím důvodem neúplnosti řízení netřeba se vypořádati, poněvadž neúplnost jest vytýkána a byla by dána jen za předpokladu, kdyby tu bylo pasivní oprávnění žalovaných, kteréhožto předpokladu tu není.

Čís. 9637.

Bylo-li o zaplacení částek nepřevyšujících jednotlivě 2.000 Kč žalováno na základě záručního prohlášení žalovaného jako rukojmího a plátce a předmětem sporu byl souhrn všech částek jak na jistině, tak i na dosud vzešlých útratách, jako celek, jenž převyšoval 2.000 Kč, jest dovolání do souhlasných rozsudků nižších soudů přípustné.

K pojmu odštěpného závodu (filiálky, odbočky) se sice nevyžaduje, by jeho vedení bylo zcela nezávislé a provozování obchodů samostatné, ale přece jest potřebí, by vedlejší závod vyvíjel samostatnou kupeckou činnost. Na pojmenování odštěpného závodu nezáleží. Odštěpný závod nemusí míti jmění, aniž jest jeho jsoucnosti na závadu, že není dosud zapsán v obchodním rejstříku.

Pokud expositura banky není právním podmínem.

(Rozh. ze dne 8. února 1930, Rv I 910/29.)